

13 yıl sonra.. / Ergün ÖZALP

Klasik deyimleriyle, ' *gittim, gezdim,gördüm,yazdım* ' demeyeceğim. Çünkü 20 günde , zorunlu olarak gerimizde bıraktığımız bir coğrafyanın bugününü irdelemek , olanaklı değil. Ama ilk izlenimlerimi paylaşmak istiyorum.

Havaalanından dışarıya, adımınızı ilk attığınızda; bir canlılık,koşturmaca,gürültü ve arabaların birbiri üstüne çıkarcasına yarışına şahit oluyorsunuz.İsviçre'nin yapay ,disipline edilmiş ,robotik yaşamının artık geride kaldığını,boşuna yanıp sönen trafik ışıklarını, gördüğünüzde anlayıveriyorsunuz.

Bir zamanlar, İstanbul için '*Türkiye'nin en büyük köyü*' denirdi.Ama İstanbul ve Ankara'daki özensiz ve çarpık şehirleşmeyi, kaldırım ve yolların delik değişikliğini görünce, gökyüzüne tırmanan ve bayrak direkleri ile yarışan bol sayıdaki gökdelenin; bu gecekondulaşmanın alemet-i farikası olduğuna kananat getiriyorsunuz. İsviçre'nin en ücra köyündeki altyapıyı en büyük kent merkezlerinde göremeyiş, b uyeşile ve çevreye düşman bir zihniyetin eğemenliğini ve 'modern'leşme yolunda alınan mesafeyi , size gösteriyor. Belki teknoloji geriydi ama,30 yıl önce, Türkiye'nin bu önemli kentleri, daha yaşanılabilir bir durumdaydı..

Tüm bunların yanısıra, memleket, memleket kokuyor; belki buraların havası 20 günde burnumuzdan uçup gitmediğinden olacak, memleketin havasını eskisi gibi soluyamadım ama, yemekleri ve içecekleri, eskisinden lezzetli geldi.İsviçredeki yiyecekler '*ot gibi*' diyecektim ama burada otlarda kokmuyor ki!

Büyük kentlerin, hem öğle satlerinde , hem de akşam saatlerinde dolaşırken; özellikle gözledim ki, türban üzerinden politika yapanlar, '*Türkiye Arabistan olacak*' diye boş yere kaygılanmasınlar. Merkezi yerlerde sınırlı sayıda görülen,'tesettürlü' bayanların sayısı, bazı semtlerde ve varoşlarda eskiye oranla artmış gibi ..Ama bunun şehirlere artan göçle bağlantısı da açık. Yine küçük yaşta ve orataokul ,lise düzeyinde genç kızlardaki kapanma eğilimini de AKP iktidarının yürüttüğü eğitim politikalarına ve halkımızın '*iktidara uyum sağlama yeteneği*'ne bağlamak mümkün.

Herkesin, türbana değil de, memleket insanının,duygusal planda Kürt-Türk diye bölünmüş bir konumda bulunduğuna, kafa yorması gerektiğini düşünüyorum. Bu ilk gidişte , en önemli gördüğüm izlenim ve saptama bu oldu. .Otuz yıldır süren *sıcak savaş*, ve ek olarak devletin sürdürdüğü medyatik '*soğuk savaş*', akraba ve dost cenazeleriyle birleşince, özellikle,Türk kökenli vatandaşların bilinçlerinde kardeşlik duygularında kırılmalara yolaçarak, kürt düşmanlığını, aşırı ölçüde beslemiş durumda.. Bu kırılmalar, yutdışında gözlediğimizden , sandığımızdan kat kat fazla.. Türkiye'deki Türk halkının önemli bir bölümü ve özellikle ,aydın' sayılabilecek kesimleri,Kürt sorununu PKK'nin yarattığı *terör sorunu* olarak ele alıyor, kürt halkının eşit hak ve hukukla birlikte kardeşçe yaşama taleplerini PKK'nin talepleriyle aynı gördüğünden(*ki doğal olarak öyledir*);eşitlik- barış-kardeşlik diyen herkesi , düşman safta değerlendiriyor.Türk kökenlilerde 30 yıllık savaş sonrası oluşan ve kristalize olmuş bu bilinci dönüştürmek ve kardeşlik mecrasına akıtmak; özellikle, barış ve kardeşlikten yana olan Türk emekçilerinin ve ileri unsurlarının çabasına bağlı, gündemdeki en önemli sorun olarak; adeta kendini dayatıyor.Her türlü ulustan ve mezhepten emekçilerin partisi olarak kurulan HDP(Halkların demokratik Partisi)'nin, ve özellikle partideki Türk kökenli ileri emekçilerin, Türkiye halkına yönelik olarak; somutu gözeten ve her adımda güncelenen bir propaganda ve aydınlatma çabasını, özellikle yüzyüze sıcak ilişkiler içerisinde yapmalarının hayati önemi bulunuyor..Gobbelsvari medyatik şartlandırmaları kırmanın başkaca bir yolu da yoktur.

Birşey var ki, değinmeden geçmeyeyim:orası doğup yaşadığımız ülke,insaniyla ,havasıyla, anarşik ve her an ne olacağını bilmeden ,güvencesiz, güvenliksiz yaşanan bir ülke, ama eğemenlerin değil, bizim memleketimiz.. Bunu,insanların yüzünde, gülüşünde, selamında, konuşmasında,ilgisinde ,sıcaklığında, sarılıp tokalaşmasında ,kini ve nefretinde herşeyinde

hissediyorsunuz.İsviçre'den gidince anlıyorsunuz ki , yöneticilerin aymazlığı, onları birbirine düşüren halk düşmanı pratikleri bir yana; memlekette hayat var, insanlık var, hayat devam ediyor.. Toprağın insanları, her türlü tektipleştirmeye karşı, zengin ve çok çeşitli birikim ve kültüre maddi olarak sahip görünüyor.Bu binlerce yılın harmanlayaraklı oluşturduğu maddi bozulmamış zemin, benim gelecek için umutlarımı tazeledi..

Sonuç olarak, gittim geldim, ve ilk izlenimlerim bunlar. Özetle nasıl geçti dersiniz.; Ankara'da , şimdi müze yapılmış olan, 70'li yıllarda birkaç kez yattığım, Ulucanlar cezaevine, girip çıktığımda yaşadığım duyguyu , memleketten dönüş için uçağa bindiğimde de yaşadım .Yani, ha cezaevi, ha dışarı, ha yurtdışı, ha İsviçre, özgürlük ne, mahpusluk ne ? Ben bunu halen anlayamadım .Acep, hep özgür yaşayıp, özgür olmayan halkların haykırış seline , emekçilerin , işçi sınıfının özlemlerine ve umutlarına kendimizi kaptırdığımız için mi? Yoksa özgürlük halen bir arayış mı?

Aralık 2012 / arkadaş